

Om honing gaat het niet

Ander werk van Marc Reugebrink

Komgrond (gedichten, 1988) Lucy B. en C.W. van der Hoogtprijs 1989 en
Hendrik de Vriesstipendium 1987

Wade (gedichten, 1991)

Wild vlees (roman, 1998)

De inwijkeling (essays, 2002)

Touchdown (roman, 2004)

Het grote uitstel (roman, 2007) De Gouden Uil 2008

Menens (roman, 2010)

Het geluk van de kunst (essay, 2012) Prijs van de Provincie Oost-Vlaanderen
voor Letterkunde 2013, essay en monografie

Het Belgisch huwelijk (roman, 2014)

Het huis van de zalmen (roman, 2016)

Zout (roman, 2019)

De vrouw die niet bestond (roman, 2022)

Marc Reugebrink

Om honing gaat het niet

Gedichten

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2023

Copyright © 2023 Marc Reugebrink

Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Esther van Gameren

Omslagbeeld Manudomguer | Dreamstime.com

Foto auteur Saskia Vanderstichele

ISBN 978 90 214 8740 3 / NUR 306

www.querido.nl

INHOUD

Diepenheim / 9

hoe kom je thuis

In en uit de kudde / 13

In oog / 14

De slaap / 15

T-off / 16

Scheep / 17

Tranquility Base / 18

Wij bleven / 19

Een gek haast zich naar binnen / 20

Veeleer vooruit liep u / 21

Hoe kom je thuis / 22

met welke stem

Etmaal in Europa / 25

De val / 27

dat het missen is

Recept / 33

Je herstelt niet echt / 34

Vandaag / 35

Stof / 36

Canto Ostinato / 37

Melodie / 38

Olympus Pen EES-2 / 39

Eindspel / 40

Het is het missen / 41

Kostbaarheden / 42

kom nou toch bij mij

Ook dit wordt bos / 47

En ademt nog eens in / 48

Ontdaan / 49

Rouw is een lichaam / 50

Het is het gras / 51

In ons ondichte huis / 52

Dochter

Pop in Provence / 53

In de rij voor de ijssalon / 54

Wat het is / 55

I'm not worried / 56

om honing gaat het niet

Terug / 59

De geur van landerijen / 61

De coach wil dat we dieper gaan / 62

Tellen / 63

Kale jonker / 64

Ik ben je vriend / 67

Aantekeningen / 69

*Dass du am Ende nicht vergisst,
dass jeder Stern zwei Himmel ist.*

Martin Bechler (Fortuna Ehrenfeld), 'Zwei Himmel'

DIEPENHEIM

Soms kun je je, als je dat wilt, dit landschap zo te binnen brengen
dat het wordt wat het altijd was: nooit deze weide waar je bent
tussen koeien en gras, nooit die bosrand waar je staat
tussen beuken – de rode –, tussen het blauw en het groen van de spar,
nooit de hemel waaronder.

Het is dag of is nacht en altijd hoogzomer.
Het vee in de schaduw onder de bomen,
bij het schijnwerperlicht van een zoveel wats maan of een zon,
hoest en herkauwt naar behoren.

En er kome wat kome.

Achter het rietgordijn,
tussen neerhangende sluiers van bomen,
in dit haast muisstil geritsel terzijde, word ik,
als ik dat wil, wat ik altijd al was:

nooit deze weide, de koeien, het gras, nooit
het rode van beuken, het groen van een spar,
nooit het bedrieglijk echt blauw
of inktzwart van een hemel.

Het is dag, het is nacht, het is altijd hoogzomer.

hoe kom je thuis

IN EN UIT DE KUDDE

Je eist een wet die gerecht
je toedeelt waarvan deel zijn
het geheel is, een wet

die likt met ruwe tong.

Schraal zijn als een huid
in de savanne, met een eigen nek.

Je wilt de wind die water
aanvoert voor allen waarvan één
te zijn je deel is, wind

die ritselt in het droge gras.

Snel zijn als gazellen
in de open vlakte, met een eigen oor.

Je verlangt bescherming die
het aantal biedt waarin je elkeen bent
onder de anderen, bescherming

die omhelst met zachte vacht.

Naar het leven staan als dieren
aan de waterrand, met een eigen tong.

IN OOG

Kijk, dit ben ik zelf, dit is
een volledig mij vreemde – nee,
de hem zo teder beminde, één
tot in mijn huid verknocht
aan zichzelf: wij horen vanbinnen
ons spreken, maar spreken ons
tegen, verslikken, verdwijnen, maar reiken
getweeën naar wat buiten ons blijft:

dit denkbeeld als landschap als
longen als lever, ondenkbaar
in nieren en hart, keerzijde tevens
en even omkeerbaar als barsten
en breken van glas – dit ene

maar ik ben het niet, dit is
de wereld en deze staat gene
in spiegels te vrezen: als ik het niet ben
kan het de ander niet wezen.

DE SLAAP

's Nachts wil mij het lichaam allebei
van hoofd tot voeten zijn, maar draaiend
van de ene op de andere zij blijft het

van tweeën één. Of ik al slaap
wil het me weten, of lig ik innig
in mijzelf verdeeld van eenling twee

te zijn: het hoofd mijn voeteneind
en met de voeten op mijn kussen.

Ik antwoord niet. Ik keer mij om.

Maar in de ochtend, als het ontwaakt,
ontwaakt het onderling met mij

daartussen – dus toch! Ik draai me nog eens
op mijn andere zij, maar steeds eenzelviger
onder de lakens, groei ik het in.

Het raam staat open, gordijnen
bollen licht. Mijn lichaam
wil mij daags aan niets ontbreken.

T-OFF

Zegt de een: 'Ik heb niet –'
'Ik evenmin,' de ander.

Bovendeks wordt golf gespeeld
en geen meeuw te zien.

'Nimmer,' zegt hij. 'Nooit,'
wordt teruggeknikt.

Midscheeps in azuurblauw water
drijft een opgeblazen zwemband
in de vorm van een zwaan.

'Maar toch,' aarzelt hij.
De ander zwijgt.

Diep in de kombuis wordt
gevogelte bereid, de wind
draait of draaien we bij?

'Toch had ik ooit –' De ander
heeft daar nog nooit van gehoord.

Een voor een over de reling
zeilen de golfballen in zee.